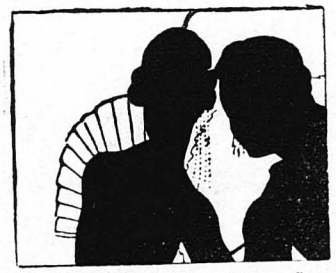

άπέραντη· γιάτρευαν άρρώστους, άπελπισμένους, σταματοῦσαν τὶς ἐπιδημίες. Συχνότερα ὅμως μετεχειρίζοντο τὴ μαγικὴ δύναμί τους γιὰ νὰ βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Ἔφτανε μόνο νὰ βουτήξουν τὸ δάχτυλο σ' ἕνα βαρέλι μοῦστο γιὰ νὰ τὸν μεταβάλουν σὲ κοπριά· ἔφτανε νὰ ἐγγίσουν μιὰ ἀγελάδα γιὰ νὰ στερέψῃ τὸ γάλα της. Μόνο ν' ἀγγίσουν ἕναν ἄνθρωπο ἢ ἕνα ζῶο, τοὺς ἔκαναν κακό. Μποροῦσαν ὅμως νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὰ μάγια τους· μόλις ἕνας μάγος τοὺς ἄγγιζε ἔπρεπε νὰ τὸν δείρουν λέγοντες τρεῖς φορές: «Μάγε, σοῦ δίνω πίσω τὸ κακό». Καὶ ἔτσι παρέλυαν τὴ δύναμι τοῦ μάγου. Κάθε χρόνο, στὸ πανηγῦρι, ὁ μάγος ἔστηνε ἕνα τσαντῆρι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, καὶ πήγαιναν ὅλοι οἱ ἄρρωστοι, κουτσοί, στραβοὶ καὶ παράλυτοι. Ὁ μάγος τοὺς ἄγγιζε μὲ τὰ χέρια, αὐτοὶ τὸν μπάτσιζαν, καὶ ἔφευγαν γιατρεμένοι. Ὅλο αὐτὸ κόστιζε δυὸ ὀβολούς.

Ὁ Ραβαλάν, αὐτὸς μ' ὅλη τὴ δόξα τῶν προγόνων του, δὲν ἀνακατευόταν καθόλου στὴ μαγεία. Οὔτε κἂν ἤξερε ἀπὸ μάγια. Ἦταν ἕνας φτωχὸς ἀνθρωπάκος ποὺ κουτόφερνε καὶ ἀγαποῦσε νὰ μιλῇ στὰ ζῶα. Πουθενὰ δὲν τοῦ ἔδιναν δουλειά, καὶ θ' ἀπέθνησκε τῆς πείνης, ἂν ἡ διεύθυνσις τῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν δὲν τοῦ ἀνέθετε νὰ σπάζῃ πέτρες στὸ δάσος Πιεφονταίν ποὺ ἀνηκει στὸ δῆμο. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἄκακος σὰν τὸ πρόβατο, τὸν ἐφοβοῦντο πολὺ στὸ Τρελότ, περισσότερο ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς Ραβαλὰν τοῦ παληοῦ καιροῦ, γιατὶ ἕνας μάγος ποὺ κρύβει τὴ μαγική του καὶ κάνει τὰ μάγια του στὰ κρυφὰ εἶνε πολὺ πειὸ ἐπικίνδυνος. Τὸν ἔκαναν ὑπεύθυνον γιὰ τὸ χαλάζι ποῦ ἀφάνισε τὰ σπαρτά, γιὰ τὴ βροχὴ ποὺ τὰ σάπισε, γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς παιδιοῦ. Καὶ τὸν χτυποῦσαν λέγοντας: «Σοῦ δίνω πίσω τὸ κακό». Τὸ κορμί του ὅλο ἦταν γεμᾶτο σημάδια. Πολλὲς φορὲς σὲ στιγμὲς ἀνάγκης κατέφευγον σ' αὐτόν:

— Μάγε, γιάτρεψέ με.

— Δὲν εἶμαι μάγος, ἀπ ντοῦσε ὁ Ραβαλάν.

— Ὄχι, εἶσαι.

Καὶ τὸν ξυλοφόρτωναν.

Μόνο στὸ δάσος Πιεφονταίν, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, εὕρισκεν ὁ φτωχὸς Ραβαλὰν τὴν ἡσυχία του...

***

Ἀπὸ δύο ὥρες ὁ Ραβαλὰν δούλευε ἀλύπητα. Ὁ λιθοθραύστης του ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε κανονικά, ἐπάνω στὰ χαλίκια. Κἄποτε σταματοῦσε νὰ τρίψῃ τὸ κεφάλι του ποὺ τὸν πονοῦσε.. Ἔξαφνα ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν φώναξε:

— Ἄ! Ραβαλάν!

Ὁ Ραβαλὰν γύρισε πίσω τὸ κεφάλι του.

Ἄ! ἡ ἀφεντιά σου εἶσαι. κὺρ Μποτερώ, εἶπε μὲ σεβασμό.. Καλημέρα, κὺρ Μποτερώ!

— Καλή σου μέρα, μάγο.

Ὁ κὺρ Μποτερὼ ἦταν ἕνας χοντρὸς ἄνθρωπος μὲ ζωηρὰ μάτια καὶ πανοῦργο στόμα. Δήμαρχος στὸ Τρελότ, καὶ γεωργός, εἶχε δικές του ὁκτὼ ἀλωνιστικὲς μηχανὲς ποὺ τὶς νοίκιαζε στὸν τόπο, ἀφοῦ τελείωνε τὴ συγκομιδή του, καὶ ποὺ κέρδιζε μ' αὐτὲς τὸ χρόνο πολλά... Ἀπελάμβανε μεγάλη ἐκτίμησι.

— Ραβαλάν, παιδί μου, εἶπε, πρέπει νἄρθῃς σπίτι μου, στὴ στιγμή...

— Νὰ κάμω τί, κὺρ Μποτερώ; ρώτησε ὁ Ραβαλάν...

— Νὰ τὶ τρέχει, μάγο!... Τὶς ὀχτὼ μηχανές μου τὶς μάγεψαν... Δὲν δουλεύουν πειά... Τὶς λαδώσαμε, τὶς διωρθώσαμε... Τί ποτα.. δὲν δουλεύουν.

— Καὶ ἔτσι πιστεύεις πὼς τὶς μάγεψαν;...

— Ναί! ἐβεβαίωσε ὁ κὺρ Μποτερώ. Καὶ ὕστερα ἐπρόσθεσε: Πρέπει νἄρθῃς νὰ τοὺς λύσῃς τὰ μάγια... Ἀκοῦς;

— Δὲν μπορῶ! ἐδήλωσε ὁ Ραβαλάν.

— Γιατί δὲν μπορεῖς;

— Γιατί δὲν εἶμαι μάγος.

— Ναί, εἶσαι!

— Ὄχι, κὺρ Μποτερώ, μὰ τὸ Θεό, δὲν εἶμαι.

— Ἐγώ, σοῦ λέω πὼς εἶσαι... τοῦ φώναξε ὁ Μποτερώ. Νὰ σοῦ λείπουν τὰ ψέμματα... Κι' ἐγὼ εἶμαι δήμαρχος. Ναὶ ἢ ὄχι; Ἔλα, πᾶμε!

Ἀφοῦ τοῦ τὸλεγε ὁ δήμαρχος πὼς εἶνε μάγος, ἔπρεπε νὰ τὸ πιστέψῃ, τὶ νὰ κάμῃ... Ὅμως παραξενευόταν.

— Ἔρχομαι, εἶπε.

Καὶ ἀκολούθησε τὸν κὺρ Μποτερώ.

Οἱ ὀχτὼ μηχανὲς ἦταν εἰς παράταξι στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ διάφοροι χωριάτες ἔστεκαν καὶ τὶς κύτταζαν λυπημένοι.

— Ἔλα, εἶπε ὁ κὺρ Μποτερὼ στὸν Ραβαλάν, κάμε σύντομα!

Ὁ φτωχὸς ἐδίστασε ὀλίγες στιγμές, ὕστερα ἔξαφνα ἄρχισε νὰ τρέχῃ γύρω στὶς μηχανὲς κτυπῶντας τὰ χέρια καὶ φωνάζοντας δυνατά:

— Βὰ βά! Ρού ρού!

Ἔτρεχε, ἔτρεχε καὶ φώταζε ἔτσι, ὅσο ποὺ σταμάτησε ἀπὸ τὴν κούρασι.

— Τέλειωσε; ρώτησε ὁ κὺρ Μποτερώ.

— Τέλειωσε, κὺρ Μποτερώ... εἶπε ὁ Ραβαλὰν λαχανιασμένος.

Δοκίμασαν τὶς μηχανές... Δὲν δούλευαν. Τότε ὁ κὺρ Μποτερώ, ποὺ ἄναψε ἀπὸ θυμό:

— Ἄ! κλέφτη! διείμονα! σὺ τοὺς τάρριξες τὰ μάγια!...

Ἐπροχώρησε στὸ Ραβαλάν, τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ πρόσωπο:

— Σοῦ δίνω πίσω τὸ κακό!... τοῦ εἶπε τρεῖς φορές.

Ὁ Ραβαλὰν ἤθελε νὰ τὸ στρίψῃ, ἀλλὰ τὰ πόδια του ἦταν παραλυμένα ἀπὸ τὸ τρέξιμο. Ἔπεσε κατὰ γῆς μ' ἀναστεναγμό.

— Ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάγος! ἔλεγε κλαίγοντας.

Ὁ κὺρ Μποτερὼ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ δίνῃ γρονθιές, λέγοντας κάθε φορά: «Σοῦ δίνω πίσω τὸ κακό!» Ὕστερα πῆρε καὶ ἕνα ραβδὶ καὶ χτυποῦσε τὸ Ραβαλὰν ἀλύπητα. Τὸ αἷμα ἔτρεχε, τὸ ραβδὶ ἐβάφη κόκκινο.

Ἀφοῦ κουράστηκε πειὰ νὰ χτυπᾷ, ὁ κὺρ Μποτερὼ σκούπησε τὸ μέτωπο, πῆρε ἀνάσα,

— Καὶ οἱ μηχανές; ρώτησε.

Δοκίμασαν τὶς μηχανές. Δὲν δούλευαν.

Ὁ δήμαρχος ἐχειρονόμησε μ' ἀπελπισία.

— Πεῖσμα ποὺ σοῦ τώχει αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος ὁ μάγος!... Τί θὰ γείνῃ, τώρα;...

— Χτύπα! Χτύπα! οὔρλιαζαν οἱ χωρικοί.

Ὁ Δήμαρχος χύμηξε, ἄρταξε τὸν Ραβαλὰν ἀπὸ τὸ γιακὰ κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ γροθιὲς στὸ πρόσωπο

Αἵματα εἶχαν βάψει τὸ πρόσωπό του.

Ἔξαφνα ὁ Δήμαρχος ὑπεχώρησεν ἔντρομος, ὠχρὸς σὰ θειάφι.

— Πῶς πάγωσε! μουρμούρισε.

Χτυπῶντας τὸν Ραβαλάν, ἀντελήφθη πῶς ἦταν κρύος, παγωμένος. Οἱ χωρικοὶ πλησίασαν καὶ τὸν ἐξήτασαν. Μπᾶ! ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Εἶχε πεθάνει!

— Πέθανε! ψιθύριζαν κι' ἔκαναν τὸ σταυρό τους.

Ὁ Δήμαρχος δὲν ταράχτηκε καθόλου. Φώναξε νὰ τὸν σηκώσουν ἀπὸ κεῖ καὶ ξαναδοκίμασε τὶς μήχανὲς οὐρλιάζοντας.

— Δὲ δουλεύουνε, δὲ δουλεύουνε, κρῖμα στὸ κόπο ποὔκανα μ' αὐτὸ τὸ πιληάνθρωπο!..

ΟΚΤ. ΜΙΡΜΠΩ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Θεέ μου! Τί νύχτα σὲ τοῦτον τὸν κῆπο, τὸ γεμάτο μὲ λουλούδια, μὲ φῶς καὶ μὲ ἤχους!

Τὰ τρυγόνια καλοῦνε τὶς ψυχές μας στὰ πιὸ γλυκὰ αἰσθήματα, καὶ μᾶς ρίχνουν στὸ κῦμα τῶν σκέψεων.

Βλέπεις πῶς τ' ἀηδόνια ἀπαντοῦν στὰ περιστέρια τοῦ δάσους, πῶς γλυκομιλοῦν οἱ χορδὲς ἑνὸς ἁρμονικοῦ ὀργάνου;

Τὸ παγῶνι ἁπλώνει τὰ φτερά του καὶ καμαρώνει γιὰ τὴν ὁμορφιά τους.

Οἱ κλάδοι γέρν υν σὰν νἄναι μεθυσμένοι ἀπὸ κρασί.

Τ' ἀρώματα ποὺ κολυμποῦν στὸν ἀέρα κάνουν περιττὸ τὸ μόσχο καὶ τὴν ἀλόη τοῦ νησιοῦ Τουμάρι.

Τὰ νερὰ φλυαροῦν καὶ μουρμουρίζουν κι' οἱ ρυτίδες ποὺ τοὺς κάνει τ' ἀεράκι στὴν ἐπιφάνειά τους, ξαναπλέκουν τοὺς κρίκους τοῦ θώρακα ποὺ ἔφτιαξε ὁ Δαυΐδ.

Ὦ Ἄμπλα, εἶνε γλυκὺς ὁ θάνατος, ἄμα παρουσιάζεται στὴ μύτη τῶν σπαθιῶν.

Ὦ Ἄμπλα, ποὺ εἶσαι μακρυά, τάχα θὰ γυρίσω ποτὲ κοντά σου; Δὲ θὰ τσακιστῶ ἀπ' τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα;

Ὦ Ἄμπλα, ἡ Ἀγάπη μ' ἔμαθε ν' ἀντικρύζω ἄφοβα τὸ θάνατο, καὶ νὰ κατανικάω κάθε ἀντίσταση.

Ξέρω πῶς πρέπει κανεὶς νὰ πεθαίνῃ, κ' ἡ σκέψη αὐτὴ μὲ ὑψώνει ἀπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Μετάφρ. Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ